

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Laymann, Paul

Dilingæ, 1666

§. Cùm verò.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62559](#)

non ad ipsos Scholasticos, aut Rectorem eorum, sed ad Societatem Professam, & quoad exercitium & usum, ad Praepositum Generalem pertineant, ideo in dictis Collegijs, ecclesiasticis beneficijs nullus locus esse potest. Videri possunt que docui in Censuris astrictis p. 2. cens. 14. fol. 105. & seqq.

QVÆSTIO secunda; Si quis tempore delegationis dignitatem habuit, vel canoniciatum cathedralem, non item tempore presentationis, utrum idoneus sit ad exequendas literas Papales? Respondeo. Si commissio facta est alicui ratione officij, aut dignitate sue, quam postea resignauit, non ipse, sed successor in officio & dignitate expedire debet; secundus, si commissio facta sit personæ, ut colligitur ex c. quoniam 14. vbi de hac re agendum, de officiis delegati. Ecclesiæ autem Cathedralis Canonico si fiat delegatio, semper censetur facta personæ; cum is propriè successor non habeat, secundum Gloss. receptam in c. quod sicut, 28. ver. consentire, in fine, de elect. Atque ita docet Gl. hic ver. canonicus, Domin. & Francus n. 9. Baldus in l. generaliter, C. de Episc. & Cler. vbi beneficium ex l. 2. ff. de Senatoribus; Nisi quis ob crimen remotus, seu depositus sit, ita ut infamiam contraxerit.

QVÆSTIO tertia; Si Canonicus, ad quem literæ Papales directæ sunt, Religionem in greditatur, utrum eas exequi possit? Affirmandum est, cum Anton. hic n. 4. Franco n. 8. Quia status Religionis superueniens non efficit eum incapacem, dummodo Prælati licentia accedat: Et iam suprà dictum, capacitatem delegati considerari secundum tempus factæ delegationis, quemadmodum & in delegante idem tempus attendetur est, argum. reg. 73. in 6. & tradit specul. p. 1. in tit. 1. §. fin. n. 22. v. Quid si causa Francus hic n. 8. Rota Rom. tit. §. de rescript. in antiquis decis. 27. alias 122.

QVÆSTIO quarta; Utrum Professor alius ecclesiæ Cathedralis regularis, possint esse delegati Romani Pontificis, aut Legati eius? Negat hic Ioann. Andr. post princ. Domin. q. 2. Franco n. 5. dicens, salte exceptioni contra eos locum esse. Sed contraria senten-

tia videtur probabilius, que est Abb. in c. causam n. 9. de iudicis, Sanchez in cit. lib. 6. cap. 13. n. 83. Cum & ipsi sint canonici Cathedrales; nec status Religionis repugnet, quandoquidem etiam Abbates, & Priors conuentuales, qui veri Religiosi sunt, eiusmodi literas & delegationes suscipere possunt, uti constat ex cit. Clem. 2. & suprà explicatum.

QVÆSTIO quinta; An eiusdem Sedis, & Legatus eius, & delegatus esse possit Canonicus, qui præbendam non habet? Affirmandum est, cum Ioann. Andr. & Anton. hic num. 3. & alii communiter; Idque non tantum, si sermo sit de Canonico ecclesiæ Cathedralis regulari, sed etiam de seculari: quia præbenda canonicum non facit, sed ius spiritualis officij, & sumitur ex cap. Si is cui 39. de præbend. in 6. iun. Gl. in notandis, Vbi habetur, si in ecclesia statutum sit, ut dignitas non conferatur nisi canonico; sufficere, si quis canoniam habeat, etsi non præbendam, secundus, si in statuto expressè dicatur, ut canonico præbendato conferatur.

His addendum, quod in Concil. Trident. 25. cap. 10. de reform. præceptum sit, ut in qualibet diœcesi quatuor probati viri constituantur, qui eas habeant qualitates, quæ in hac Bonifac. VIII. constitutione requiruntur; ut his præter locorum Ordinarios causæ ecclesiasticæ, seu ad forum ecclesiasticum pertinentes, à Romano Pontifice, aut Legato seu Nuncio eius, delegari queant. Interim tamen nihil obstat, quod ministris Pontifex etiam alteri clerico, aut non habenti qualitatem communii iure requisitam, ex certa scientia committere possit, prout hic admonet Gl. ver. literarum.

S. CUM verò.

Si actor & reus eiusdem ciuitatis, aut diœcesis sint, causa committi non potest extra ciuitatem, aut diœcesin; præterquam in casibus hic nominatis; videlicet si actio ab Episcopo, vel Capitulo cōtra aliquem de diœcesi; vel vice versa, ab aliquo de diœcesi cōtra Episcopum aut Capitulum; vel cōtra universitatem ciuitatis, villæ, aut castri dirigēda sit; Vel deniq; si actor ciuitatē, aut diœcesin, in qua

In qua iudicium agitandum est, ob iustum periculum intrare non audeat. His in casibus extra ciuitatem & diœcesin commissio fieri potest: ita tamen, ut ultra ynani dietam à fine diœcesis suæ nemo trahatur. Ceterum in dicto caso iusti temporis, qui & in litteris commissionis exprimi debet, necessarium est, ut qui eas ad iudicem extra ciuitatem, aut diœcesin impetravit, ipsi de periculo, saltem per proprium iuramentum, fidem faciat.

Pertinet huc etiam, quod in Clem. 1. hoc tit. decretum est. Si actor eiusdem eum reo ciuitatis, aut diœcesis subditus sit alteri in alia ciuitate aut diœcesi existenti, qui & ipse ius agendi habeat, non possit in hoc casu reum trahi extra ciuitatem aut diœcesin suam. Exempli causa: Si Prior Conuentualis subditus Abbati existenti in alia ciuitate aut diœcesi, controversiam habeat cum colono degenti in ciuitate, aut diœcesi, in qua Prioratus existit, conueniri debet in eadem ciuitate aut diœcensi, nec trahi potest per literas Apostolicas ad litigandum in ciuitate aut diœcensi Abbatis, aut Prælati maioris, cui Prior alijsue Administrator subditus est; Tametsi controversia sit super fundo pertinente ad mensam Abbatis.

S. Cum autem.

10. Si auctore & reo diversarum ciuitatum aut diœcесium existentibus, actor in ciuitate, aut diœcensi eiusdem rei Iudici causam delegari nolit, tum iudicem non quidem in sua, sed in alia ciuitate, aut diœcensi liberè impetrare potest: dummodo locus, ad quem reus trahendus est, ultra ynani dietam ab eiusdem rei diœcensi remotus non sit.

S. Cum autem.

11. Iudex delegatus in alia ciuitate, aut diœcensi, nisi ad quam deputatus est, nec partes citare, nec de causa cognoscere potest, præterquam si partium consensus expressus accedat. Sed neque alteri causam subdelegare potest, nisi in eum locum: & non nisi persona suprà requisitam qualitatem habenti. Videri possunt Glossæ hic.

S. Insuper.

Iudicium cum omni puritate coram delegato procedat: eapropter nullum munus, aut quicquid aliud à partibus litigantibus accipiat, nisi sit esculentum aut poculentum, ex mera liberalitate oblatum, quod intra paucos dies assumi possit: Excipitur vero, si delegatus extra domicilium suum ad causam cognoscendam proficiisci, necessarium sit: tum expensas itineris moderatas, & qualiter à partibus, quippe quarum communione negotium geritur, accipere non prohibetur, nisi personæ litigantes notabiliter pauperes sint. Explicat hunc textum Lud. Mol. tr. 2. de iustit. disp. 8.4.n.1.

NOTANDVM I. Iudex delegatus non potest à partibus litigantibus munus aliquod accipere, Alioquin acceptum restituere debet, ut infra dicitur in §. Si quid autem,

Quæstio autem est, Num consuetudo, quam in quibusdam diœcесibus vigere testantur, ut Officialis scutum aureum v.g. accipiat pro labore in audiendis testibus ad verificanda narrata, quos partes producunt, repugnet decreto, ut nullum munus recipiatur? Quam questionem in his terminis proposuit Nauarr. in consil. vlt. hoc tit. edit. 2. circa commissiones in dispensando: quandoquidem etiam in ijs, secundum Roman. Curia stylum apponitur præceptum: ut depositum sive cuiuscunque muneris, aut præmij etiam sponte oblatis, informatio capiatur &c. Affirmat Nauarr. cit. loco, propter generalitatem verbi, cuiuscunque muneris; sumpto etiam argumento ex hoc §. iun. Glosis. At vero Sanchez lib. 8. de matrim. disp. 35. n. 10. ait, viros doctos à se consultos, quos & ipse sequitur, arbitrari, id licitum esse, non obstante hoc statuto, aut dicta prohibitione; propterea, quod impensii laboris stipendum muneris aut præmij rationem non habeat. Mihi tamen magis placet Nauarri doctrina, eam scuti aurei v. g. acceptiōem esse contra decretum; quippe quo omne munus prohibetur, & clarè in hoc cap. exprimitur, nullum munus, vel quicquid aliud. Et negari debet, quod in compensationem impensii la-